

Enere, der erkender, at de enkeltvis ikke formaar at løfte de Opgaver, som de derimod kan løfte, naar de staa samlede, jeg sigter særlig til: at støtte hverandre under vanskelige Perioder, under Sygdom og efter Ulykkestilfælde. Med andre Ord, Hensigten med Samfunds- og Samfølelse maa være den, at den stærke støtter den svage, baade naar Svagheden er forbigaaende, og hvis den er vedvarende.

Jeg er naturligvis paa det rene med, at den logiske Konsekvens af disse Betragtninger maatte være, at alle Borgere maa være sikrede imod Følger af Ulykker baade under og udenfor Arbejdet. Naar de samfundsmæssige Betragtninger lægges til Grund, maa denne Forsikring ikke indskrænkes saaledes, som Tilfældet har været, og som det ogsaa er Tilfældet i det foreliggende Lovforslag. Man har meget ofte og med Grund anstillet Betragtninger over og kritiseret de betydelige Meningsløsheder, man har fundet i den hidtidige Lovgivning om dette Emne, fordi der har været trukket Grænser, men ogsaa i det foreliggende Lovforslag vil man, fordi der er trukket Grænser, kunne paavise Mærkeligheder af en lignende Art. Man tænke sig f. Eks. en Kusk. Han hører efter sin Beskæftigelse ind under Loven. Naar han sidder paa sit eget Køretøj, og der overgaar ham en Ulykke, han styrter af Vognen, eller Hestene løber løbsk, vil han høre ind under Ulykkesforsikringen, men hvis denne Kusk har en Fridag, og en af hans Kolleger sidder paa hans Buk, benyttende hans Vogn og hans Heste, og han ulykkeligvis kommer ind under sin egen Vogns Hjul, da hører han ikke ind under Ulykkesforsikringsloven, fordi Ulykken er sket udenfor hans Arbejde og ikke i hans Arbejdstid. Eller hvis man tænker sig en Murerarbejdsmand, der paa sin Arbejdsplads ulykkeligvis faar en Mursten i Hovedet, han hører under Loven, men hvis den samme Mand er arbejdsløs og søger om Beskæftigelse paa en Arbejdsplads, og den samme Ulykke skulde overgaa ham, ja, saa er han udenfor Loven.

Jeg vilde blot her markere den Mærkelighed, som fremkommer ved, at Arbejderne kun er forsikrede under deres Arbejde, men ikke i al Almindelighed. Der er naturligvis ikke disse Tilfælde alene, der vilde kunne nævnes en uhyre lang Række, om man vilde komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal, den Mulighed vil overhovedet altid være til Stede, saa længe man ikke har en aldeles udtømmende Lov

paa dette Omraade. At Loven skulde omfatte alle og alle Tilfælde af Ulykker, vilde naturligvis være det ideelle, men der er vel ikke stort Haab om, at Loven allerede paa nærværende Tidspunkt skulde kunne udvides til et saadant Omfang. Derimod maa Lovforslaget betragtes som et Udviklingstrin, som et Fremskridt i den rigtige Retning. Men der er og vil være Plads for flere Fremskridt endnu.

Den ældste af de Love, der i dette Øjeblik ligger til Revision, Loven af 1898, omfattede hovedsagelig Industri, en Del Haandværk og nogen Virksomhed paa Landet. Man kan vel uden at kritisere Loven af 1898 for stærkt karakterisere den ved at sige, at den er præget af en alt for stærk Ængstelse for at blive for omfattende. Man har kun medtaget de færligste Erhverv, de Virksomheder, der i særlig Grad frembød Farer for de Arbejdere, der var knyttede dertil, og endda kun gjort det, naar disse Virksomheder blev drevet som Erhverv. Men der er imidlertid et Hovedprincip slaaet fast, og det er blevet bevaret i de følgende Love, nemlig at Arbejderen ikke selv skulde betale Præmien for sin Forsikring, men at Risiko og dermed Præmieydelsen paa hvilede vedkommende Arbejdsgiver. Man har vel næret en vis Frygt for, at Arbejderne vilde faa vanskeligt ved at betale disse Forsikringspræmier, idet man har husket paa den økonomiske Usikkerhed, som i meget høj Grad præger den arbejdende Klasse, en økonomisk Usikkerhed, som i Virkeligheden hindrer den i at kunne knytte sig til saadanne Forpligtelser, som det vilde være at skulle betale sine egne Ulykkesforsikringspræmier. Arbejderne er i al Almindelighed saaledes stillede, at de i Dag maaske har Beskæftigelse, men om 8 Dage er arbejdsløse. Dette er en Usikkerhed, som der maa tages Hensyn til, naar man opstiller Principet: Hjælp til Selvhjælp. Man kunde maaske gaa den Vej, som i sin Tid er blevet antydet i alt Fald fra en enkelt Side, at naar en Arbejder ikke er i Stand til at betale sin Præmie, skulde den udredes af det offentlige, men med Fattighjælps Virkninger. Men en stor Del Arbejdere, hæderlige, stræbsomme Arbejdere, vilde derved utvivlsomt faa Samfundets sorte Stempel paa sig. Nej, man er gaaet samme Vej, som man slog fast ved Alderdomsforsørgelsesloven, nemlig at man ikke vilde kræve direkte Ydelse af Arbejderne for at opnaa det her omtalte Gode.

I Alderdomsforsørgelsesloven erkendte